

Гайда на коні! Час рушати.
Вже півень кличе, вже зоріє,
На сході млаво зоря тліє.
Гайда на коні! Час прощатись.
Гайда! Гайда! Не слід зітхати...
Весело ж, гай! — ні, нишком, тихо!
Вона ще спить і мріє — тихо!
Гайда, на коні! Час рушати.
Здорова будь! Пора розстатись...
Прощай, мій гаю, свідку муки,
Любови, зітхань пустих, розпуки.
Прощайте всі! Пора розстатись.
Чого ж спіткнувся, сивий коню?
Жени наосліп, в пропасть млисту,
Удар чолом в стіну скалисту —
Нехай епічну на зимнім лоні...
Жени, мій коню, рви щосили,
Хоч серце плаче, тужить, ниє.
За нами тільки пес завіє,—
Вона ж прокляла... Нум, щосили!
Гоп! Гоп! мій коню, в степ, як море.
Чеши, креши, гони, мій сивий...
Гони же — пан твій нещасливий,—
Гоп! Гоп! своє най згубить горе.
Сумно ллються звуки цитри,
Дрижачи, згасають,
Стогнуть, плачуть і тугою
Серце обгортають.
Тії звуки пресумнії
Так вона любила!..
Прийди, прийди та послухай,
Вернись, моя мила!
Сумно, сумно вигравають
Струни шовкові:
Прощавай, моя надіє,

Прощавайте, мрії!
Ох, як тяжко коло серця
Від тяжкої муки!
Ох, заграй же, моя цитро,
Сумні, сумні звуки...
Коб ти знала, як страждаю,
Як я мучусь в чужині...
Вже' лиш смерті я благаю,
Щоб скінчити. Ні та й ні!
Морем горе розлялося,
Так вже мучить, так в'ялить!
Пеклом серце зайнялося:
Тріскає, пече, кипить.
Одну краплю з моря того,
Щоб згасити пекла жар!
Одно слово з листу твого
Доконало б чудо-чар...
Одну іскру з пекла того
Висушити моря глиб!
Одно слово з листу твого
Доконало б сього вмиг...
Якби знала ти страждання
В серцю моїм і в душі,
То почула б ті благання:
Написала б слові дві.
Цвітом ти мене дарила...
Чом він цвів лиш день?
Ти сама його садила
Й виполола впень!
Чом вінок ти розірвала,
Що я сплів був сам?
Ти з собою все забрала —
Лишила бур'ян...
Чом марою ти розплилась
Від моїх жалів?

Піснь мою так заглушила,
Наче арфи спів!..